

ANDERS DE LA MOTTE
&
MÅNS NILSSON

KESÄPARATIISIN MURHAT

KUOLEMA ASUNTONÄYTÖSSÄ

JOHNNY
Kniga

KUOLEMA ASUNTONÄYTÖSSÄ

ANDERS DE LA MOTTE & MÅNS NILSSON

KESÄPARATIISIN MURHAT

KUOLEMA ASUNTONÄYTÖSSÄ

Suomentanut Tarja Lipponen

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

*Me rakastamme Österleniä ja olemme pyrkineet
kuvaamaan tienoiden maantiedettä ja historiaa
mahdollisimman todenmukaisesti. Tietyissä
kohdin olemme tosin tarinan parhaaksi ottaneet
vapauksia ja poikenneet todesta.*

© Anders de la Motte & Måns Nilsson 2021
Ruotsinkielinen alkuteos: Döden går på visning
Bokförlaget Forum, Tukholma 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielisen laitoksen © Tarja Lipponen ja Johnny Kniga 2022

Teoksessa on siteerattu paikoin hieman mukaillen
seuraavia William Shakespearen teoksia:
Julius Caesar. Suomentanut Lauri Sipari. WSOY 2006.
Sivut 134, 250 ja 309.
Kuningas Lear. Suomentanut Matti Rossi. WSOY 2005.
Sivut 37, 138, 250, 261, 309, 351 ja 337.
Miten haluatte. Suomentanut Paavo Cajander. WSOY 1958. Sivu 40.
Verta verrasta. Suomentanut Paavo Cajander. WSOY 1958.
Sivut 250 ja 309.

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
ISBN: 978-951-0-48664-1
Painettu EU:ssa

HENKILÖGALLERIA

PETER VINSTON, 49
Tukholmalainen rikos-
komisario, keskusrikos-
poliisin murhakomissio

TOVE ESPING, 28
Rikoskonstaapeli,
Simrishamnin poliisi

JESSIE ANDERSON, 42
Asunnonvälittäjäjulkkis,
tosi-tv-tähti

ELIN SIDENVALL, 25
Jessien assistentti

CHRISTINA
LÖWENHJELM, 49
Psykologi, Peter Vinstonin
entinen vaimo

POPPE LÖWENHJELM, 54
Gärnsäsin linnan omistaja,
Christinan uusi mies

AMANDA VINSTON, 16
Peterin ja Christinan tytär

LARS-GÖRAN "L-G"
OLOFSSON, 60
Luomuviljelijä, Simris-
hamninn poliisipäällikkö

THYRA BORÉN, 52
Teknisen rikostutkinnan
päällikkö

JONNA OSTERMAN, 44
Toimittaja, Cimbrishamns-
bladetin päätoimittaja

FELICIA ODUYA, 33
Komstadilaisen Felicias fik-
-kahvilan omistaja

SOFIE WRAM, 63
Hevossiittolan omistaja,
ratsastuksenopettaja

JAN-ERIC SJÖHOLM, 72
Eläköitynyt näyttelijä,
taiteilija

ALFREDO SJÖHOLM, 61
Puvustaja, vaatesuunnittelija

NIKLAS MODIGH, 33
Jääkiekon ammattilais-
pelaaja, Los Angeles

DANIELLA MODIGH, 31
Somevaikuttaja, esteratsastaja

MARGIT DYBBLING, 75
Gislövshammarin asukas-
yhdistyksen puheenjohtaja

SVENSK & ÖHLANDER
Simrishamnilaisia poliiseja

FREDRIK URDAL, 36
Sähkömies Tomelillasta

HASSE PALM, 57
Sähkömies Sjöbosta

KOIRA BOB
Felician collie, viihtyy
kahvilassa

KISSA PLUTO
Pitkäkarvainen maatiaiskissa,
liikkuu Mäktuvalla

ESINÄYTÖS

Aurinko oli sinnitellyt viimeiseen asti pysyäkseen kevätkesän taivaalla mutta nyt se oli vajoamassa hitaasti Bornholminselmeen. Lokit liitelivät tuulessa hiekkasärkkien yllä, kun viisto iltavalo värjäsi meren hopeiseksi. Vesi oli yhä kylmää, toukokuu oli vasta puolessa ja hiekkaranta autio. Valot alkoivat syttyä pittoreskissa kalastajakylässä Gislövshammarissa puolen kilometrin päässä ja rahtilaivan harmaa siluetti liikkui horisonttia vasten verkkaisesti länteen.

Ennen vanhaan seudulla riehui merirosvoja sytyttämässä rannoille majakan valoa jäljitteleviä nuotioita, jotka houkuttelivat aluksia matalikoille ja miehistöjä surmansuuhun. Merenpohjassa petollisten hiekkasärkkien kätköissä lepäsi sääriluita ja hylkytavaraa. Kukaties siksi kaunis paikka oli jotenkin karmiva. Eräänlainen pahojen tekojen vaivihkainen väylä.

Tienoita lähestyvä muuttoauto oli aivan äsken kääntynyt pois päätieltä ja lähtenyt ajamaan nimetöntä soratietä, joka kiemurteli keltaisilla rapsipelloilla ja käväisi välillä rantametsiköiden hämärässä. Metsiköiden tällä puolen tie loppui kääntöpaikalle korkeimpien hiekkasärkkien tuntumaan. Niin lähelle merta että kumpikin kuljettajankopissa istuva mies haistoi levän ja suolaisen veden.

Muuttoauton vieressä kohosi uusi korkea teräsaita, siinä leveä automaattiportti ja portissa kyltti jossa luki: *Gislövsstrand. Ei pelkkä asuinpaikka vaan elämäntapa.* Alapuolella oli huomattavasti tiukempi viesti varoitusvärein: *Asiattomilta pääsy kielletty!*

Kuljettaja oli neliskanttinen mies, jolla oli muhkeat niskapoinut, ja hän ajoi lähemmäs porttipuhelinta. Veivasi sivuikkunan auki, kurkotti kohti puhelinta ja painoi soitonappia jokseenkin vaivalloisesti. Liike sai mahan vilahtamaan paidan ja housujen välistä.

Led-valojen kehä syttyi ja kameransilmä tuijotti kuljettajaa.

”Jessie Anderson”, naisääni sanoi kaiuttimesta. Ääntämys kuulosti amerikkalaiselta ja rivakalta kuin piiskan sivallus.

”Niin halloota, Ronny Österlensflyttistä”, kuljettaja vastasi paksulla Skånen murteella. ”Ollaan täällä sen...” Ronny vaikeni etsiessään oikeaa sanaa. ”...koukun tähän.”

Metalliportti alkoi avautua pehmeän näköisesti.

”Come on in!”

Alue aidan takana oli pääosin rakennustyömaata. Oli työmaaparakki, jätelava ja joitain koneita. Suoraan portista eteenpäin häämötti rivi samanlaisia vasta valettuja rakennusten perustuksia, joista törretti muoviputkia suoraan kohti il-tataivasta. Vasemmalla oli yksi valmiiksi rakennettu talo. Se katseli meren suuntaan. Ronny vihelsi.

”Hitsit mikä lukaali!”

Talo oli rakennettu betonista, teräksestä ja lasista. Suorat linjat, terävät kulmat. Ei räystäitä tai muita ulokkeita, jotka olisivat rikkoneet kuutiomuodon.

”Muistuttaa aivan helevetinmoista bunkkeria. Tuossa täytyy olla vähintään viisisataa neliötä, vai mitä aattelet?”

Ronnyn työkaveri Stibbe nyökkäsi.

Ajotiellä seisoivat kaksi autoa, toinen niistä liidunvalkoinen avo-Porsche. Ronny sammutti moottorin ja miehet pamauttivat ulos ehdittyään tahdissa auton ovet kiinni.

Heitä lähestyi nainen. Hän oli jonkin verran yli neljänkymmenen, hiukset pitkät ja vaaleat, puseron kaula-aukko antelias, hame piukka. Korkeat korot kopisivat kiveystä vasten.

Ronny ei ehtinyt sanoa mitään, kun nainen kohotti ärtyneenä etusormeaan ja jatkoi puhelua.

”Can I put you on hold for just a minute, James?”

Ronny ja Stibbe vaihtoivat merkitsevän katseen niin kuin heillä oli tapana tehdä, kun asiakas oli viehättävä.

”Sinäkö olet Jessie Anderson?” Ronny kysyi, vaikka oli nähnyt naisen lehdissä ja tv:ssä.

”Olette melkein kaksi tuntia myöhässä”, Jessie sanoi terävästi.

Ronnie kohautti harteita.

”Taiteilija, se Olesen, ei ollut pakannut kunnolla. Stibbe ja minä jouduimme menemään hätiin. Siinä kestikin pidempään kuin...”

”Ei ole minun ongelmani”, Jessie keskeytti. ”Aikataulut on tehty noudatettaviksi. Aion soittaa pomolenne huomenna ja pyytää laskuun alennusta. Purkakaat nyt jo se lasti, meillä on kiire. Elin näyttää, mihin veistos tulee.”

Jessie viittoi kohti tummahiuksista ja silmälasipäistä nuorempaa naista, pyörähteli sitten koroissaan, lähti sipsuttamaan kohti taloa ja jatkoi puhelua.

”Sorry for that, James. As I was saying, don’t pay any attention to the rumors. The market in Skåne is booming and Gislövsstrand is an excellent investment opportunity...”

”Elin Sidenvall, Jessien assistentti”, nuori nainen esittäytyi. Hän oli arviolta kahdenkymmenenviiden ja puhui tukholmalaisittain. Paita oli napitettu visusti ja korot huomattavasti käytännöllisemmät kuin pomolla. Kädessään assistentilla oli kirjoituslevy.

”Veistos tulee alas olohuoneeseen.”

”Alas?” Ronny sanoi. ”Työmääräyksessä ei sanota mitään portaista.”

Elin tarkasteli papereitaan.

”Sijoitetaan olohuoneeseen alakertaan”, hän luki.

”Just niin. Ei rappusia”, Ronny totesi.

”Kyseessä on rinnetalo”, Elin keskeytti kuivasti. ”Eteishalli, keittiö, vierashuone, vaatehuone ja muutama muu huone täällä ylhäällä. Seurustelutilat, kylpyläosasto ja master bedroom sijaitsevat alemmassa kerroksessa, jonka sisäänkäynti on puutarhaan ja merelle. Veistos tulee olohuoneeseen keittiön alapuolelle. Se lukee täällä, katso itse!”

Elin ojensi kirjoitusaluslataa ja naputti paperia sormella.

Tavallisesti Ronny olisi asettunut vastahankaan, mutta pomo oli todennut selvin sanoin että tätä asiakasta piti käsitellä silkkihansikkain.

Elin Sidenvall kohotti kysyvästi toista kulmaansa.

”No? Miten on?”

Ronny huokaisi alistuneena ja lampsi kuorma-auton peräluukulle.

”Kaksi harakkaa ei kesää tee, vai mitä, Stibbe?” Ronny mutisi, kun Elin oli ennättänyt pois kuuloetäisyydeltä.

Miltei tunti oli kulunut, kun muuttomiehet olivat onnistuneet kampeamaan veistoksen sisään, portaita alakertaan ja paikalleen olohuoneeseen. Elin valvoi heitä tarkkaan, keskeytti työn heti jos seinät tai porraskaide näyttivät olevan vaarassa. Lopuksi hän otti avuksi tuumamitan tarkastaakseen että veistos oli täsmälleen oikealla paikalla. Jessie Anderson ei silti ollut tyytyväinen. Ronny ja Stibbe joutuivat siirtämään veistosta kolmesti ennen kuin nainen viimein päästi heidät paluumatkalle.

Elin saattoi miehet ulos. Johtuiko sitten matalasta verensokerista vai työmääräyksestä puuttuvasta porrasmaininnasta, mutta Ronny ei pystynyt noudattamaan pomon ohjeistusta.

”Teistähän oli eilen juttua lehdessä”, Ronny sanoi. ”Se Nicolovius hyökkäsi lujasti teitä vastaan yleisönosastossa.” Ronny oli mielissään, kun huomasi assistentin kiemurtelevan. ”Kuka ihme se Nicolovius mahtaakaan olla, niin kyllä se näyttää inhoavan pomoasi. Ei taida olla ainoa, vai mitenkä?”

Elin ei vastannut.

Ronny iski Elinille silmää ennen kuin nousi kuorma-autoon.

”Viitsitkö avata portin?” Ronny kysyi avoimen sivuikkunan takaa.

”Aja vaan siihen eteen, portti aukeaa automaattisesti”, assistentti totesi.

Elin Sidenvall jäi paikoilleen seisomaan ja katsomaan, kun portti sulkeutui ja rantametsikkö nielaisi kuorma-auton perävalot. Yksinäinen lyhtypylväs loi asfalttipihaan valopiirin, mutta sen ulkopuolella pimeys tiheni. Lokit olivat hiljenneet, jossain kauempana huuteli lehtopöllö.

Aavemainen ääni sai Elinin hytisemään. Se vahvisti tunnetta, joka oli seurannut häntä koko päivän sen jälkeen kun hän aamulla oli lukenut sen epämiellyttävän yleisönosastokirjoituksen.

Österlen ei tule unohtamaan tätä tihutyötä, se Nicolovius oli kirjoittanut.

Tilinteon päivä lähestyy ja syylliset maksavat kalliisti ahneudestaan.

Sanat eivät suostuneet hellittämään Elinistä. Oliko hän yksi syyllisistä? Ja mitä nimimerkkikirjoittaja tarkoitti kalliisti maksamisella?

Äkkiä hänestä tuntui aavemaisesti siltä että häntä tarkkailtiin. Niin kuin jossain tiheän pimeyden keskellä olisi ollut joku muukin kuin huhuileva pöllö.

Joku joka halusi hänelle ja Jessielle paha.

Pöllö huhuili taas.

”Ihan typerää”, Elin mutisi itsekseen. Jessie oli oikeassa, kun sanoi että tärkeintä oli olla ottamatta itseensä. Nimimerkin taakse piiloutunutta ahdasmielistä pelkuria ei saanut säikkyä.

Hän hengitteli hetken, palasi taloon ja lukitsi ulko-oven huolellisesti.

Avaran eteisen takana levittäytyi valtaisa keittiö, jonka kodinkoneet olivat ruostumatonta terästä ja keittiötasot siileä kiveä. Näkymättömistä kaiuttimista kantautui vaimeaa musiikkia.

Elin astui porrastasanteelle, jonka alapuolella avautui olohuone. Jessie seiso i alhaalla ja ihaili juuri tullutta metalliveistosta. Se oli yli kaksi metriä pitkä, käsivarren paksuinen ja esitti mahtavaa ongenkoukkuu. Veistoksen jalusta piti koukkuu pystyssä niin että varsiosa oli meren suunnassa ja koukunkärki osoitti kohti porrastasannetta, jolla Elin seiso i. Koukku muistutti isoa taaksepäin kallistunutta j-kirjainta.

”Suurenmoinen, eikö?” Jessie liu’utti kättään metallipinnalla koukun siimasilmukasta veistoksen mutkaan ja siitä eteenpäin kohti kärkeä ja sen massiivista väkästä. ”The Hook! Valmiina koukuttamaan asiakkaamme. Pyydystämään median mielenkiinnon.”

Jessien vitsikäs äänensävy ei auttanut, vaan Elin joutui taas pidättelemään puistatusta. Hänen mielestään veistos näytti häijyltä mutta hän tiesi että ajatus kannatti pitää oma na tietona.

”Oletko tosiaan varma että se onnistuu?” Elin kysyi.

”Miten monta kertaa minun pitää sitä selittää?” Jessie tuhahti. ”Tämähän on asunnonvälitystyön perusteita. Koukku on hämäystä, tapa saada siirrettyä fokusta.”

Jessie jätti kätensä lepäämään veistoksen väkäselle. Kynnet olivat pitkät, tummanpunaiset.

”Lehdet eivät kirjoita että *paikalliset vastustavat edelleen miljoonataloja*, vaan raportoivat sen sijaan että *paikallinen taiteilija veisti teoksen tähtivälittäjälle*.”

Jessie laski kätensä.

”Olemmeko valmiit for tomorrow?”

Elin nyökkäsi.

”Kulttuurilautakunnan puheenjohtaja tulee kymmeneltä.”

”Entä lehdet?”

”Cimbrishamnsbladet, Ystads Allehanda, Skånska Dagbladet ja Sydsvenskan ovat paketissa. Di Weekend haluaa tehdä jutun mutta ennättää lähettää jonkun vasta ensi viikolla.”

”Okei, ei suoranaisesti mikään Vanity Fair”, Jessie irvaili. ”Hyvää työtä silti. Näetkö että veistos maksaa jo itseään takaisin. Tämä susiruma koukku antaa paikallisille heidän niin kiihkeästi kaipaamansa kohteen taidekierroksille. Simsala-bim, ei enää marinaa! Ei nimettömiä yleisönosastokirjoituksia tai vastustavien nimilistojen keräystä. Asiakkaat palaavat ja rahaa alkaa virrata sisään.”

Jessie silitti taas sileää metallia.

”Ne kaikki ovat tarttuneet koukkuun kiinni”, Jessie mumi. ”Koko revohka.”

Pihatasolta kuului äkkiä pamaus.

”Mikä se oli?” Elin sanoi.

”Varmaan ne muuttoäijät pakkailevat autoa”, Jessie sanoi.

”Eivät pakkaile, koska näin heidän lähtevän joitain minuutteja sitten!”

”Siinä tapauksessa varmaankin menemme ulos katsomaan?”

Jessie asteli portaat ylös, jatkoi keittiön läpi Elin vana-vedessään ja läväytti ulko-oven auki.

”Mitä helvettiä!”

Aavemainen valo lepatti työmaaparakin luota ja loihti pihalle pitkiä varjoja.

”Siellä palaa!” Elin puuskahti.

Jätelavalta nousi epätasaisia liekkejä niin kuin tuli olisi juuri herännyt ja tunnustelisi, mihin voisi tarttua.

”Katso!” Elin osoitti Jessien Porschea.

Auton valkoiseen lakkapintaan oli maalattu punaisin kirjaimin yksi sana. *SIKA*. Spraymaalin haju tuntui vieläkin ilmassa ja sekoittui palavan tavaran käryyn.

Jessie seisoi hetken hiljaa leukaperät kireinä ja antoi katseensa kiertää pihaa.

”Fucking cowards!” Jessie huusi. ”Näyttäytytkää!”

Ääni kaikui rakennusten seinissä ennen kuin hiipui. Pari sekuntia oli aivan hiljaista. Kuului vain tulen rätinää, kun se hiljalleen voimistui. Äkkiä palavan jätelavan lähellä näkyi liikettä. Elin haukkoi henkeä.

Tumma hahmo nousi puolittain varjoista. Vaatteet olivat mustat, päätä peitti hiihtonaamio. Hahmo osoitti naisia ja liikautti sitten nopeasti kättä vaakasuorassa kaulansa edessä kuin olisi katkaissut kurkun.

Liekkien seasta kuului pamaus ja kipinäsuihku nousi taa-vaalle. Liekkien loiste syvensi varjoja entisestään. Kun tuli roihahti taas, hahmo oli kadonnut.

”Tilinteon päivä”, Elin kuiskasi. ”Ihan niin kuin Nicolo-vius kirjoitti.”

Jessie kääntyi katsomaan Eliniä. Ääni oli tiukka, hyinen.

”Pesutuvassa on sammutin”, Jessie sanoi. ”Pidä kiirettä ennen kuin tuli pääsee irti! Ja kun palo on sammutettu, etsit automaalaamon, joka pystyy poistamaan tuon paskatekstin heti aamusta.”

”Mu-mutta”, Elin vastusteli. ”Meidän pitää soittaa palo-kunnalle. Ja poliisille! Se mies voi piileskellä tuolla jossain.”

”Me emme soita mihinkään”, Jessie keskeytti. ”Jos soitamme, päädymme Cimbrishamnsbladetiin huomenna ja juuri sitä ne raukkamaiset paskiaiset haluavat!” Jessie osoitti palavaa jätelavaa. ”Kuka se tuhotyön tekijä olikin, tyyppi on jo kaukana. Hae sammutin, tukahduta palo ja sitten hoidat autoni! Eikä sanaakaan kenellekään. Tätä ei ole tapahtunut, kuuletko, Elin!”

1

Kuusi viikkoa myöhemmin

Oli kesäkuun loppu ja ruotsalainen keskikesä kurkki varovaisena kynnykseltä.

Rikoskomisario Peter Vinston oli ajanut autoa liki kolme tuntia. Melkein seitsemän, jos laskettiin koko automatka Tukholmasta.

Hän oli kookas mies, pituudeltaan hiukan yli metri yhdeksänkymmentä, mutta ei kärsinyt lainkaan pitkille ihmisille tyypillisestä kumarasta selästä. Punertava tukka oli leikattu lyhyeksi, posket ajeltu, mutta pulisongeissa oli jo pitkään näkynyt aavistus harmaata, vaikka hän ei ollut vielä täyttänyt viittäkymmentä. Vinstonin naispuoliset kollegat väittivät hänen näyttävän hienostuneelta harmaantumisen ja poikkeuksetta suosimiensa kolmiosaisten pukujen ansiosta. Lausunnot aiheuttivat hänessä sekalaisia tunteita.

Auto oli musta Saab. Itse asiassa yksi viimeisistä autoista, jotka olivat valmistuneet Trollhättanin kokoamislinjalta ennen kuin tehdas suljettiin. Vinstonin autot olivat aina olleet Saabeja ja nykyinen ajokki oli todennäköisesti hänen viimeinen Saabinsa. Ajatus herätti hänessä toisinaan haikeutta. Siksi hän huolehti autosta pikkutarkasti. Käytti säännöllisesti huollossa, korjasi aikailematta pienetkin viat, pesi ja kiillotti, kunnes lakkapinnasta näki kuvajaisensa.

Vinston venytteli kuskin paikalla. Viimeisin pysähdys oli ollut Grännan korkeudella ja hänen pitkä olemuksensa alkoi kaivata koipien suoristamista ja kupillista kunnon kahvia. Hän olisi tosin pian perillä. Tai tarkemmin sanottuna hänen *olisi pitänyt* olla pian perillä.

Kännykän gps-ääni oli ohjannut häntä kuusisataa kilometriä viivasuorilta moottoriteiltä aina vain kiemuraisemille maanteille. Nyt värkki heittäytyi aivan arvaamatta epä-tietoiseksi.

”Tee u-käännös”, ääni ilmoitti ja muutti mieltään. ”Jatka suoraan eteenpäin.” Sitten se ehdotti uudelleen u-käännöstä.

Vinston oli niin keskittynyt ristiriitaisiin ohjeisiin ettei huomannut karjaritilää edessään. Hän yllättyi, kun auto alkoi tärähdellä metalliritilän päällä ja keula otti osuman.

Hän kiroili hiljaa mielessään ja etsi merkkejä jousituksen vaurioista mutta ei huomannut mitään epätavallista. Karjaritilä sai gps:n menettämään lopullisesti paikantajun. ”Tuntematon tie”, ääni ilmoitti kiihtyneenä. ”Tuntematon tie, tuntematon tie!”

”Joo, kuultiin”, Vinston mutisi ärtyneenä ja vaimensi äänen.

Hän antoi auton rullata eteenpäin satakunta metriä, mutta digitaalinen kartturi ei tokeentunut, joten hän pysäytti auton tienposkeen. Kaikkiällä näkyi vihreitä peltoja, siellä täällä maiseman rikkoi salavakuja tai metsikkö. Hän penkoi hansikaslokerosta vanhan kunnan tiekarttansa, mutta edes Kuninkaallisen automobiilikerhon kartanpiirtäjä ei näyttänyt tietävän soratien olemassaolosta.

Jäi vain yksi vaihtoehto.

Vaikka heidän erostaan oli kulunut liki seitsemän vuotta, Vinstonilla oli Christinan numero pikavalintojen ykkösenä. Oikeastaan hänen olisi pitänyt jo aikaa sitten vaihtaa siihen jonkun toisen numero. Ongelmana oli ettei ollut ketään.

He olivat tavanneet melkein kahdeksantoista vuotta aiemmin, heti Vinstonin aloitettua työt Tukholman väkivaltarikosten yksikössä. He olivat törmänneet toisiinsa pesutuvassa. Kaikista maailman paikoista pesutuvassa.

”En tiennyt että kukaan alle seitsemänkymppinen mankeloi lakanansa”, kiusoitteleva ääni oli sanonut hänen selkensä

takaa. Kun Vinston kääntyi, siinä Christina seisoi. Pitkä, tumma, hiukset palmikolla. Silmälasit roikkuivat nenällä. Christina tunnusti myöhemmin ettei olisi tarvinnut laseja ollenkaan, mutta käytti niitä, jotta asiakkaat suhtautuisivat häneen vakavammin.

”Olen Christina. Kutsumanimi Tina tai Stina, menikö jakeluun?”

Kävi ilmi että Christina oli yläkerran naapuri ja Vinston pyysi häntä ulos jo samalla viikolla.

”Pitäisi oikeastaan kieltäytyä”, Christina oli sanonut. ”Taidat olla pikkuisen liiankin tottunut siihen että naiset aina suostuvat, eikö?”

Christina piti tauon kuin nähdäkseen, aikoiko hän esittää vastalauseen, mitä hän ei tehnyt. Analyysi oli osuva, hänen ulkomuotonsa vain jotenkin upposi naisiin.

”Mutta...” Christina oli jatkanut ja kallistanut päätään. ”Juuri tällä kertaa aion tehdä poikkeuksen. Leffa ja ruokaa, ei kalliissa paikassa.”

He olivat käyneet katsomassa ranskalaisen elokuvan ja juuri ennen lopputekstejä Vinston oli tarttunut Christinan käteen. Puoli vuotta myöhemmin he muuttivat saman katon alle, toiset puoli vuotta myöhemmin Christina oli raskaana ja he menivät naimisiin kaupungintalolla vain kuukautta ennen Amandan syntymää.

Christina oli psykologi mutta työskenteli vain puolipäiväisesti eräällä vastaanotolla Marietorgetilla, kun Amanda oli pieni. Siinä sivussa hän työsti kirjaa ja väitöstutkimusta. Vinston teki uraa poliisina. Eteni väkivaltarikoksista keskusrikospoliisin murhakomissioon. Matkusteli ympäri maata, oli mukana tutkimassa monia tunnetuiksi tulleita tapauksia ja loi itselleen vankan maineen. Jossain kohtaa heidän avioliittonsa karahti kiville. Hieman epäselväksi oli jäänyt, miten, milloin tai miksi niin pääsi käymään. ”Jotkut asiat vain päättyvät eikä se ole kenenkään syytä”, Christina kiteytti tilanteen.

Kun Christinalle tarjottiin tutkijan työtä Lundista, Vinston ei vastustellut, ei ainakaan kovin pitkään. Hän ei kysynyt Amandalta, olisiko tytär halunnut jäädä hänen luokseen Tukholmaan. Vinston rakasti syvästi tyttärtään mutta Christina oli parempi vanhempi kuin hänestä koskaan tulisi. Amandalle parasta oli asua äidin kanssa.

Niinpä Vinston auttoi muutossa. Näki jonkin verran vai-vaa että sai koottua heidän uudet huonekalunsa ja kävi sen jälkeen Lundissa niin usein kuin ehti.

Kun Amanda oli tarpeeksi vanha matkustamaan yksin junassa, tytär kävi useimmiten isänsä luona Tukholmassa. Viime vuosina vierailut olivat harventuneet ja he olivat yhteyksissä lähinnä tekstiviestien ja videopuhelujen välityksellä. Se kalvoi Vinstonia. Vaikka nythän hän pyrki muuttamaan asiaa, Vinston vakuutteli itselleen.

Christina vastasi tavalliseen tapaansa niin nopeasti että puhelin ehti hälyttää kerran.

”Oletko perillä?”

”Hei, Peter täällä”, Vinston totesi tarpeettomasti, koska se kuului hänen mielestään hyviin puhelintapoihin.

”Oletko perillä?” Christina toisti piittaamatta hänen tervehdyksestään.

”Enpä taida olla. Gps alkoi yskiä jossain kohtaa Sankt Olofin jälkeen. Seison tässä keskellä joitain peltoja.”

”Näkkykö maetolaetur?”

”Mitä?”

”Näetkö maitolaiturin? Puisen pikkurakennelman, jolla tönöttää pari vanhaa metallista maitotonkkaa.”

”Tiedän kyllä, mikä maitolaituri on”, Vinston sanoi ärtyneenä. ”Olen varmasti ohittanut kymmenen sellaista viimeisen puolen tunnin aikana. Vieläkö ne ovat käytössä?”

”Eivät tietenkään ole, mutta turistit rakastavat niitä. Onhan hienoa kuulla Skånen murteella maetolaetur, nähä se luonnon helemassa, eikö?”

Taas kerran Vinston ei tiennyt, pilailiko Christina hänen kustannuksellaan.

”Ajoin juuri karjaristikon yli”, Vinston sanoi.

”Ai, olet sitten oikealla tiellä. Tiedoksesi muuten että olen suivaantunut sinuun.” Salamannopea aiheenvaihto kuului sekin Christinan erikoisuuksiin. ”Puhuin aamupäivällä Bergkvistin kanssa.”

”Jaa miksi niin?” Vinston sanoi levottomana. Bergkvist oli hänen esimiehensä keskusrikospoliisin murhakomissiossa. Kiivas ja punakka mies, jonka alapurenta ja raskaat silmäpussit toivat mieleen bulldogin.

”Siksi että ensin kieltäydyit kutsusta Amandan syntymäpäiville”, Christina sanoi. ”Niin kuin teit myös kahtena edellisvuonna. Mutta nyt sitten pöllähdät tänne parin päivän varoitusajalla aivan yllättäen ja spontaanisti ja aiot pitää vapaata useita viikkoja. Peter, et edes tiedä, mitä spontaanisuus tarkoittaa. Soitin Bergkvistille saadakseni selville, oletko sairas. Ja sinä ilmeisestikin olet?”

Vinston huokaisi.

”Milloin olit ajatellut kertoa pyörtymiskohtauksistasi?” Christina jatkoi.

”Voin hyvin, en halunnut huolestuttaa teitä...” Vinston sanoi ja puhui ainakin osin totta, mutta huimauksen tunteet huolestuttivat häntä enemmän kuin hän oli valmis myöntämään.

Taustapeilissä vilahti liikettä ja se kiinnitti Vinstonin huomion. Hän näki pensaikon huojuvan tuulessa.

”Se on pelkkää stressiä”, hän yritti vähätellä. ”Olen tehnyt liikaa töitä, syönyt ja nukkunut huonosti niin kuin aina huomauttelet minulle. Lääkäri arveli että parin viikon paussi tekisi terää. Raitista ilmaa ja lepoa. Muuta lääkettä en kaipaa.” Hän pinnisteli, jotta olisi saanut sanat kuulostamaan uskottavilta, ei pelkästään Christinan tähden vaan myös itsensä. Totta puhuen hän ei oikein tiennyt mikä oli vialla. Lääkäri oli ottanut hirveän määrän kokeita mutta vastaukset viipyivät.

Taas liikettä, tällä kertaa sivupeilissä. Vinston käänsi päätänsä. Oliko auton ulkopuolella joku?

Christina jatkoi puhelinkinastelua. Jotain tyyliin että Vinston oli kohta viidenkymmenen ja hänen piti huolehtia itsensä. Sitten hän kuuli aivan arvaamatta luurista Amandan äänen.

”Hei, isä, onko vielä pitkä matka mökille?”

”Hei, kulta. Tuskin kovin pitkä...” Vinston vastasi vältellen. Hän toivoi ettei Amanda ollut kuullut keskustelua terveydentilasta. Hän ei halunnut tyttärensä luulevan että hän oli tullut paikalle jostain muusta syystä kuin juhlimaan tämän syntymäpäivää. Siksi hän vaihtoi puheenaihetta.

”Hyvää syntymäpäivää! Oletko valmis kuusitoistavuotisjuhlallisuuksiin?”

”Oon, siitä tulee ihan mieletöntä! Poppe ja äiti ovat järjestäneet jättimäisen juhlateltan, orkesterin, iletulituksen ja hirveän määrän kaikkia juttuja. Vieraita tulee yli sata. Sä ihan varmaan suorastaan *rakastat* sitä.”

Viimeinen huomautus oli ymmärrettävä ironiseksi, siitä Vinston oli melko varma. Hän inhosi seurannapitoa, ei nähnyt järjen hiventä siinä että vaihtoi ihmisten kanssa joutavia lauseksia, kun tiesi ettei todennäköisesti näkisi heitä toiste.

Poppe oli Christinan uusi mies ja siten Amandan kakkos-isä. Miehen nimi ei luonnollisestikaan ollut Poppe, vaan jotain merkittävästi aatellisempaa, minkä Vinston oli tietoisesti päättänyt unohtaa. Poppe puuhaili erilaisten investointien parissa ja omisti Skånessa muun muassa linnan, jossa Christina ja Amanda asuivat. Fasaanijahtia ja golfia ja punaisia housuja, Vinston oli kuvailut miestä niinä muutamina kertoina, kun oli ollut pakko. Poppessa täytyi kuitenkin olla ominaisuuksia, jotka olivat jääneet Vinstonilta huomaamatta, sillä sekä Amanda että Christina pitivät hänestä.

”Oon alkanut kuunnella true crime -podcastia, joka käsittelee yhtä sun jutuistasi”, Amanda jatkoi. ”Uppsalan kuristajaa.

**KUOLEMA HUVILOIDEN,
OMENAPUIDEN JA
KUKKIVIEN RAPSI-
PELTOJEN KESKELLÄ.**

Eräänä aurinkoisena kesäkuun sunnuntaina asunnonvälittäjä Jessie Anderson löydetään kuolleena Österlenin kesäparatiisista.

Tutkintaan vedetään mukaan kokenut tukholmalainen komisario Peter Vinston, vaikka hän on paikalla vain lomailemassa. Avukseen Vinston saa paikallisen rikoskonstaapelin Tove Espingin, joka on kokematon mutta kunnianhimoinen. Parivaljakko käy toistensa hermoille, työ saa kuitenkin vastahakoisen ystävyuden orastamaan.

Andersonilla myynnissä ollutta hulppeaa taloa näyttää seuranneen huono onni alusta asti. Seudun jokaisella asukkaalla on myös paikasta näkemys ja kaikilla tuntuu olevan salattavaa. Murhaaja lymyilee jossain Skånen peltoaukeiden keskellä, idyllisten kylvien, puutarhojen ja pensasaitojen kätköissä.

Jännityskirjallisuuden parhaita perinteitä kunnioittava *Kuolema asuntonäytössä* avaa **Kesäparatiisin murhat** -dekkarisarjan.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-951-0-48664-1